

Een hele toer

Afgelopen weekend onze oude verhalen over duurzaamheid in dit vakblad nog eens doorgelezen. En raar maar waar: Ik voelde me net Mart Smeets die over doping schrijft. Gelukkig ben ik niet zo omvangrijk en jammer genoeg heb ik niet hetzelfde salaris als Mart, maar toch. Waar Mart Smeets tientallen jaren aan renners vroeg: 'Gebruikt u doping?', vroegen wij iedere keer aan boomkwekers en boombeheerders: 'Is duurzaamheid een trend of een blijvend iets? En wij schreven dan heel braaf en waarschijnlijk een beetje naïef het antwoord op: 'Nee, dit gaat nooit meer over', of 'Duurzaamheid is here to stay'.

Echt duurzaam vind ik een beplanting, die niet inboet, er mooi en strak uit ziet, jaar op jaar blijft presteren en waar de burger plezier aan beleeft

Nou zult u mij niet horen zeggen dat duurzaamheid heeft afgedaan, maar het belang dat we er met zijn allen aan gehecht hebben was duidelijk overrated. Veel gemeenten, toch de grote gangmakers van keurmerken als Milieukeur, hebben op dit moment wel andere problemen aan hun hoofd dan alleen de vraag of hun groen duurzaam is opgekweekt. Daarbij geldt: Er is vooral veel gepraat over hoe het allemaal zou moeten, maar toen het puntje bij het paaltje kwam, ging de institutionele markt andere prioriteiten stellen. Veel gemeentes zien dat het zo'n vaart niet loopt met duurzaamheid, worden in hun budgetten afgeknepen en stellen hun eigen ambities onder invloed van de crisis naar beneden bij. En geef ze eens ongelijk!

Als het bij mij in de tuin zou staan, dan zou het nog diezelfde dag als brandhout verhuizen naar mijn allesbrander

En kwekers doen niet anders. Een van de kwekers tijdens het forum over de onderzoeksagenda van de toekomst – waarvan verslag in deze uitgave – benadrukte met grote stelligheid het thema duurzaamheid, maar wel met de opmerking: 'Maar er moet wel geld verdiend worden.'

Het beste keurmerk heet in dit verband vakmanschap

Persoonlijk vind ik dat er wat meer aandacht aan kwaliteit van groen gegeven mag worden dan alleen duurzaamheid. Ik ben recent op twee projecten geweest waar de opdrachtgevers voor biologisch gekweekte materiaal hadden gekozen en werd daar niet erg blij van. Als het bij mij in de tuin zou staan, dan zou het nog diezelfde dag als brandhout verhuizen naar mijn allesbrander.

Wat ik maar wil zeggen: Duurzaamheid borgen via een keurmerk is leuk, maar echt duurzaam vind ik een beplanting, die niet inboet, er mooi en strak uit ziet, jaar op jaar blijft presteren en waar de burger plezier aan beleeft. Als je dat vangt in Milieukeur vind ik het prima, maar het beste keurmerk heet in dit verband vakmanschap.

Wat mij bij de verduurzaming van de gemeentelijke inkoop hogelijk verbaasd heeft: Voor producten als bomen en ander levend groen zijn hele encyclopedieën met richtlijnen en uitzonderingen op uitzonderingen volgeschreven, maar voor een product als kunstgras – toch een markt van dik over de 100 miljoen euro – is nog geen A-viertje vuil gemaakt. Terwijl de mogelijke duurzaamheidswinst daar veel hoger lag.

Met vriendelijke groet,

Hein van Iersel
hein@nwst.nl
Hoofdredacteur